

בע"א (רמת גן) 34301-06-20 - פלונת נ' עירית רמת-גן

בית משפט לעניינים מקומיים ברמת גן

בע"א 34301-06-20 פלונת נ' עירית רמת גן
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 3

בפני כבוד השופט אמיר צ'נוביץ

פלונת

המבקש

נגד

עירית רמת-גן

המשיבה

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להישפט בקשר להודעות תשלום קנס שמספרן כדלקמן,

א. הודעת תשלום קנס מס' 75180588 שנרשמה בגין עבירה מיום 23.11.00 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 93-409-23.

ב. הודעת תשלום קנס מס' 90381286 שנרשמה בגין עבירה מיום 27.06.02 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 59-502-19.

ג. הודעת תשלום קנס מס' 49746332 שנרשמה בגין עבירה מיום 19.07.10 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 62-496-69.

ד. הודעת תשלום קנס מס' 50880236 שנרשמה בגין עבירה מיום 2.12.10 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 59-502-19.

ה. הודעת תשלום קנס מס' 84379239 שנרשמה בגין עבירה מיום 18.07.13 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 67-208-79.

ו. הודעת תשלום קנס מס' 109916130 שנרשמה בגין עבירה מיום 27.10.16 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 36-632-11.

ז. הודעת תשלום קנס מס' 112896436 שנרשמה בגין עבירה מיום 27.03.17 שבוצעה באמצעות רכב מ.ר. 36-632-11.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, מצאתי לדחות את הבקשה מהנימוקים שיפורטו להלן.

המבקש טען בבקשתו ולאחר מכן הצהיר בתצהירו שהוגש על פי החלטת בית המשפט, כי כל הודעות תשלום הקנסות ו/או הדוחות לא התקבלו אצלו מעולם.

המבקש טען עוד בבקשתו כי העבירות שבגין הוצאו הדוחות (משנת 2000 ועד שנת 2017) התיישנו, ללא כל פירוט נוסף.

כפי העולה מתגובת ב"כ המשיבה, מדובר בהרשעות חלוטות, כאמור בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי. בקשתו של המבקש לפיה הודעות התשלום לא נמסרו לו נטענת בעלמא ללא פירוט מינימלי הכולל התייחסות בנפרד לכל אחד מהדוחות.

המבקש טען אודות הליכי הגבייה ו/או התיישנות העונשים. כפי שצינה ב"כ המשיבה בתגובתה, טענות אלה אינן מצויות בסמכותו של בית המשפט לעניינים מקומיים, ועל כן, יש לדחותן ולו מטעם זה.

באשר לשאלה האם הומצאו כדן למבקש הודעות תשלום הקנסות. על פי תגובת ב"כ המשיבה והתצהיר הנלווה לה, הודעות לתשלום הקנסות הומצאו כדן למבקש, דהיינו תוך שנה ממועד ביצוע העבירות ו/או שנתיים מקום בו מדובר בהסבה, שכן על פי תגובתה חלק מהדוחות נשוא בקשה זו הינם דוחות "הסבה", כאמור בסעיף 225א(א) לחוק סדר הדין הפלילי.

על כן, הודעות תשלום הקנסות נשלחו למבקש באמצעות הדואר, כאשר אישור המשלוח מקים את החזקה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, בדבר המסירה של הודעות תשלום הקנסות לידי המבקש. כעולה מתגובת ב"כ המשיבה, על אישורי המשלוח המקימים את חזקת המסירה מוטבעות חותמות של רשות הדואר ו/או של דואר ישראל (בהתאם למועד המשלוח), המוכיחות כי דברי הדואר התקבלו בפועל למשלוח. בהתייחס לדוחות שנשלחו אל המבקש לפני הקמת דואר ישראל, לא מצוין על גבי אישור המשלוח מספר הדואר הרשום, שכן, כאמור, דואר ישראל עוד לא הוקם. בתגובת המשיבה בנספחים א' ו-ב', ניתן לראות בתדפיס בסדר רץ את מספרי הדוחות, שם החייבים, כתובתם וחומתם רשות הדואר המאשרת את הקבלה למשלוח. כפי שניתן להיווכח, על אישור המשלוח המקימים את חזקת המסירה מוטבעת חותמת הדואר, המוכיחה כי דבר הדואר התקבל בפועל למשלוח.

המבקש לא עמד בנטל לסתירת "חזקת המסירה". ההלכה הפסוקה היא שטענה סתמית של המבקש, אשר אינה נתמכת בתצהיר המפרט פירוט מינימלי והתייחסות לכל אחד ואחד מהדוחות, כאילו "לא קיבל" את הדוחות, אינה יכולה להרים את נטל השכנוע המוטל עליו ואין בה כדי לסתור את "חזקת המסירה".

על כן, יש לראות את המבקש כמי שהומצאו לו הודעות הקנסות כדן.

על פי סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי, לאחר שנשלחו אל המבקש הודעות הקנס, יכול היה להגיש בקשה לביטול הקנס בתוך 30 ימים, או להגיש בקשה להישפט בתוך 90 ימים, אולם מועדים אלו חלפו זה מכבר. משלא פעל המבקש באחת מהדרכים הקבועות בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, הפכו הודעות תשלום הקנסות לגזרי דין חלוטים והחלו להינקט בגין הליכי גבייה על פי פקודת המיסים גביה.

בנסיבות העניין, לא מצאתי כי יגרם למבקש כל עיוות דין, שכן טענת הגנתו היחידה אשר לא נתמכה בתצהיר מספק ו/או בבדל אסמכתא, היא כי למיטב זכרנו, לא קיבל מעולם את כל הודעות תשלום הקנסות ו/או את הדוחות. המבקש לא טען שלא החזיק ברכבים במועדי ביצוע העבירות ולא הכחיש את עצם ביצועם.

לאור המפורט לעיל, אין למבקש כל טענת הגנה נגד ההרשעה ואף מטעם זה אין להאריך המועד להישפט, שכן לא הראה סיכויי הגנה נגד ההרשעה.

לפיכך, הבקשה נדחית.

מחייב את המבקש בהוצאות בסך ₪ 250 אשר ישולמו למשיבה תוך 30 ימים.

המזכירות תשלח החלטה לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתנה היום, ב' אב תש"פ, 23 יולי 2020, בהעדר
הצדדים.